

16 Απριλίου 2014

Πώς.....

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ορθόδοξη πίστη

((Ανθολόγιο , Θεομητορικών θαυμάτων ,που εβίωσαν πιστοί,
επικαλούμενοι , τη βοήθεια της Παντάνασσας)

Εσύ με αξίωσες να γευτώ
γεύση, απ, τον παράδεισο
και αποφάσισες, Σεπτή
να φύγω, από την άβυσσο...
Άλλη σιωπή , δε μπόρεσα
πώς να πληρώσω, απόρησα,
τόση χαρά που γνώρισα
τη θλίψη σαν αφόρισα,
πήρα θάρρος , προχώρησα ...
Να γράψω της Παντάνασσας,
τα θαύματα αρχίζω,
ποιό άλλο διακόνημα,
ο ευτελής να αγγίζω...
Ανάξιο με οδήγησε,
στου Άθωνα τα βήματα,
και νοιώθω ο πανάθλιος,
τούτα τα ουράνια ρήματα...
Σίμωνα μου έδωσε, σεπτό,
ορθώς να με οδηγήσει,
εκεί που ο Πλάστης, θέλησε

να ζήσει , όλη η κτίση.
Μέσα εις της αγκάλης της,
τη Μητρική αγάπη,
να γίνει, βακτηρία- τροφός
να φύγω απ, τον σατράπη...
φαντάζει η Θεία Εικόνα της
ουράνιες θείες - σκάλες,
για να ανεβώ στους ουρανούς
στου Πλάστη τις αγκάλες...
Και είναι οι ευεργεσίες της
καρπός της συμπαθείας
Θείας παναγάπης ο ανθός
σε τέκνα απωλείας.
Τάχος μας ευεργέτησε
σαν είδε τις αιτήσεις,
παλμούς και τόσα δάκρυα
δίχως να μας ρωτήσει,
γιατί του Πλάστη εντολές
στο βίο , έχουμε σβήσει...
Τις αφανείς, συγχώραγε
δεν είδα για να γράψω,
αλλά τις πλέον εμφανείς
ευθύς θα υπογράψω...

Σε μια γωνιά στα δεξιά.
μία πρόχειρη αποθήκη
χωρίς τον κόπο γίνεται
της χάριτος , προθήκη,
για να φυλάττει εις το εξής
του Πλάστη τη διαθήκη,
πώς δεν θα αφήσει μόνα τους
τα τέκνα, μες τη φρίκη....
Μια Πάνσεπτη εικόνα της ,
που κάθεται σε θρόνο
και εξοστρακίζει μακριά
και σε εξορία , τον πόνο..
Την είπανε Παντάνασσα
στην όψη της λαχτάρισα,
άφησα πίσω, ότι άρχισα,
να βρω τα ουράνια, βάδισα....
Ζωγράφος **πώς** να μαρτυρεί
τις τόσες ομορφάδες,
πώς να στολίσει τη μορφή
που έδιωξε τις αρμάδες,
του δαίμονα του πονηρού,
που φέρνει τις ((ζαλάδες))...
Πώς σε χαρτί ο φιλόλογος,

να γράψει μεγαλεία,
να αποτυπώσει , θεολογών
την τόση ευεργεσία...

Πώς να τρυγήσω κλάματα
εμπρός απ, τη μορφή της,
τρεις κράτησαν , μικρό παιδί,
στην πρώτη επίκλησή της....

Τον Κυριάκο δώρισε
εις τους γονείς, με υγεία,
το δύο χιλιάδες και εννιά
πέρα στην Λευκωσία..

Στο Πέτρο χάρισε παιδί
και έδιωξε το φαρμάκι,
έμειναν έκπληκτοι οι γιατροί
για τούτο το παιδάκι....

Στις τόσες σου περιφορές
μες, τα νοσοκομεία,
μας άφησε εκστατικούς,
με αυτή τη Θεοσημεία...

Πώς Μάνα εις την εντατική
κράτησε το παιδί της ,
το έδωσε πίσω , η Άνασσα
με την εμφάνισή της....

Πώς ο Ανδρέας έκανε
γιατρούς να απορήσουν,
πώς στάθηκε στα πόδια του
ακόμη να εξηγήσουν.....

Πώς περιγράφει το μυαλό
τα αδύνατα όταν βλέπει,
μα και η επιστήμη, θα σιωπά,
με της καρδιάς , τα πρέπει...

Η Μαργαρίτα, στο βουνό
ψάχνει να βρει το τραύμα,
ξέρει η καρδιά και διαλαλεί
πως είναι αλήθεια , θαύμα...

Η Σωτηρία , ευχαριστεί
που έφυγαν, οι ζαλάδες,
και ας απορεί ο καθηγητής,
για τούτους τους μπελάδες...

Τον πόνο , με ένα σταύρωμα,
θα πάρει απ, τον Νικόλα
άμισθος είναι ιατρός,
τα θεραπεύει όλα...

Πώς η ευωδία, να γραφτεί,
και να ξυπνούν, οι αισθήσεις,
τέσσερις , το μαρτύρησαν πιστοί,

δεν είχαν παραισθήσεις...

Τα δώρα σου ανεξήγητα,

μα να τα ψάλλω, πρέπει,

και η πέννα ετούτη μαρτυρεί,

τα θαυμαστά, ως πρέπει...

Την ευωδία την έντονη

πέρα στις Αγγλισίδες,

που χάριζε παρηγοριά,

κλαίουσες ψυχές, σαν είδε...

Ευχή με τον Υάκινθο,

ξύπνημα με ζουμπούλια,

παράκληση με γιασεμί,

εξ ουρανού, λουλούδια...

Στον ύπνο θα έρθει για να πει

έλα να προσκυνήσεις,

πέρα εις την Αγροκηπιά,

τα δώρα μου να ζήσεις...

Πώς τούτα τα θαυμάσια

με άφησες και ψηλάφησα,

αμέσως παίρνω το χαρτί,

λέξη πίσω δεν άφησα...

Τον Γιώργο, φέρνει στην σπηλιά

να έρθει, να την γνωρίσει

και την Ιωάννα προσκαλεί
να για να την προσκυνήσει....

Στο Παλαιχώρι, ένας πιστός
θα έρθει να μαρτυρήσει
πως ήρθε εις τον ύπνο του,
να τον υπενθυμίσει....

Τελειώνει η παράκληση,
και οι τοκετοί, με Εκείνη
στις μάνες που λαχτάρισαν,
θα φέρει τη γαλήνη...

Πώς απορεί , ο δύστυχος,
τι πάει να πει ,Παντάνασσα,
και αργότερα μας μήνυσε,
(Θεέ μου, αλήθεια , σάστισα))

Δυστύχημα στων Αθηνών,
ένα μεγάλο δρόμο,
μα γλίτωσε απ, τον σκοτωμό
και ξύπνησε σε δρόμο,
Παντάνασσα , έγγραφε θαρρώ
τις γρατσουνιές του , ψηλαφώ
και αισθάνομαι τον ασπασμό...
και αυτός, δοξάζει το Θεό.....

Πώς μπόρεσα και σιώπησα

τούτη τη μαρτυρία,

Θεσσαλονίκη , έγινε αυτή η ιστορία....

Την βέρα μου σαν έχασα

μέσα σε μέγα πλήθος,

σου ζήτησα, εάν μπορείς

να μου την φέρεις ίσως..

Μήνες περάσανε δυο-τρεις

και πάω στην πανήγυρη,

με πλησιάζει μια ψυχή

εκεί , απ την ομήγυρη...

Πάρε αυτό που έχασες

μου λέει , μη σε μέλλει,

το ξέρω του είπα ο θρασύς,

και αυτό , Εκείνη θέλει...

Πώς να μη γράψω ο τυφλός

όσα, ψυχή , μου είπε,

έχω δικαίωμα να σιωπώ

αλήθεια ευθύς να πείτε...

Το φως η Νίτσα, θα αισθανθεί

όταν στο σπίτι φτάνει,

και έξω θα την οδηγεί

χέρι , να μην πεθάνει,

μέσα σε αναθυμίαση,

που είχε από λάθος κάνει...

Και τούτη σου την αρωγή

ποτέ δε θα ξεχάσει,

και αφού έζησε, τέτοια χαρά,

στους ουρανούς , ας φθάσει...

Πώς να αγνοήσω ο αχάριστος,

εργάζεσαι μαζί μου,

Προϊσταμένη - Βοηθός

Σκέπη μου και αρωγή μου..

Στους κόπους μου αμέτρητες

Βοήθειες θα μου στείλεις,

με ανθρώπους- μηχανήματα

το πέρας να αναγγείλεις

και ως το καρπό των κόπων μου,

τα εύσημα , εσύ δίδεις...

Τρείς άνεργοι έπιασαν δουλειά

θα καταμαρτυρήσουν

και κάτω απ την Εικόνα σου,

τον πόνο τους θα σβήσουν...

Πώς να αγνοήσω ο ευτελής

και αυτή τη μαρτυρία,

που άκουσα εμβρόντητος,

έξω απ, την εκκλησία...

Μια αιτία ανεξήγητη
φέρνει την Κατερίνα
στο Γούρι για να αισθανθεί,
της παναγάπης κρίνα...
Ξανά της δίδει τη φωνή,
και τα άλλα δώρα, εκείνα,
που η λαβωμένη της καρδιά,
τα ζήτησε , για τα παιδιά...
Ακόμα δεν εξήγησα
τούτη την ιστορία,
μέχρι και μηχανήματα
θα δώσουν μαρτυρία....
Κανένας υπολογιστής,
δεν ήθελε να ανοίξει,
την εργασία που πλήρωσα,
και άντε να αποδείξεις,
πώς έδωσα, τόσα λεφτά,
χωρίς τις αποδείξεις...
Δισκάκια, πάνε και έρχονται
να γίνει η πινακίδα,
μα μόνο τρίγωνα σορό,
θα δείχνει και άλλα, εκείνα...
Και τότε αποφάσισα,

να βάλω τη μορφή σου ,
πάνω σε λάβαρο ψηλό
από μακριά να ψηλαφώ,
Πάνσεπτη τη στοργή σου...
Αμέσως, φάνηκε η μορφή
και το έργο παρεδόθη
για να στολίζει μια οδό,
η Άνασσα, απεδόθη...
Έξω ο αέρας σφύριζε,
σφοδρή θεομηνία
άγρια η ανεμοθύελλα,
μέσα στην Λευκωσία..
Τριγύρω από το θρόνο σου,
τι χαλασμός Κυρίου,
να η εικόνα μιας στιγμής,
καρπός του μυστηρίου....
Οι στέγες πέταγαν ψηλά,
δέντρα, σίδερα, ξύλα,
μα πιο σιμά στο θρόνο σου,
δε σάλεψαν τα φύλλα....
Τέλος θυμάμαι και ριγώ,
και αλήθεια , ακόμα απορώ,
πως έζησε ο Ανδρέας .

Ο άσφαλτος , τι τέρας...
Δυστύχημα , ήταν φοβερό,
τα σίδερα, ένα σορό,
κλείνω τα μάτια , μη κοιτώ....
Και αυτός με λίγες εκδορές,
έμπορτος με τις δωρεές,
τρέχει στην εκκλησία,
μια ανάσα , απ, την Εικόνα της,
στην ίδια την ευθεία.....

Πώς τούτη η Πάνσεπτη μορφή
μη στολισθεί διαμάντια,
σταυρούς και αναρίθμητα
δάκρια χαράς τα βράδια....
Βασιλική η όψη Σου,
λιμάνι η θωριά σου,
Παντάνασσα μου , κράτησε,
τον άθλιο , στην σκιά σου.
Να απαριθμώ τα θαύματα
να γράφω , μεγαλεία,
πώς να διαγράψεις άλλωστε,
την τόση μου αμαρτία.....

Μνάσων ο Παλαιός Μαθητής..